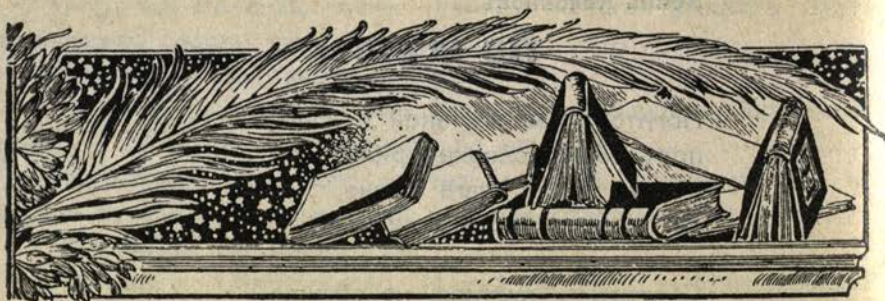

С. Чилингировъ.

Това, което видѣхъ...

Нѣколко учители ни посрещнаха на гарата и ни поведоха по хубавото, поизпрѣхнало сега шосе, къмъ центъра на селото. Преди да отидемъ на мѣстото, което ни бѣше опредѣлено за нощуване, ние се отбихме въ главното училище, масивната сграда на което се вижда отъ далечъ и придава на селото, гледано отъ влака, чисто градски изгледъ. Въ една отъ стаятъ, сега приспособена на бюфетъ, ние се сгрѣхме съ топълъ липовъ чай. На масата никакви напитки, освенъ кутии съ бонбони, малки шоколадчета и други сладки лакомства, между които сж наредени само нѣколко чаши за кафе и чай. Желѣзната печка бумти, припѣвана отъ чайника, който изпуска непрекъснато струя отъ пара и разнася приятна влага по голѣмата и висока стая. Узнаваме, че тази училищна постройка, на която би позавидѣла и столицата на българската държава, е правена преди нѣколко години, че въ нея се обучаватъ децата отъ цѣлото село, макаръ по нищо да не изглежда, че тя е обитавана отъ толкова дълго време — така сж чисти намазанитѣ съ подово масло потони, така безукорно бѣли сж и варосанитѣ стени.

— Та тука децата не палуватъ ли, не дращатъ ли съ моливи и клечки, де завърнатъ, не носятъ ли калъ отъ улицитѣ — каквито и да сж, все пакъ, селски улици? — пита моятъ другаръ Н. С.

— И нашитѣ деца сж като другитѣ, — отговаря инспекторътъ — но сж свикнали да пазятъ.

— Тѣ сами си направиха изтривалки за краката, — допълва директорътъ. Не ги ли видѣхте?

Ние се спогледахме съ другаря. Елипсовидни, изплетени сякашъ отъ кромидова сплитка, тѣ бѣха поставени предъ стълбитѣ